

॥ সাহিত্যিক সঁচাৰি ॥

হিমালী দেৱী

আগকথা

অসমীয়া পাঠকৰ বাবে ইংৰাজী ভাষাৰ কিছু সংখ্যক সাহিত্যিক চিনাকি। সেক্সপীয়াৰ, ৱৰ্ডচৱৰ্থ, আৰ্ণল্ড আদি লেখক সকলৰ লগত বেছি ভাগ অসমীয়া পাঠকেই পৰিচিত। কিন্তু ইংৰাজী ভাষাত উল্লেখনীয় অৱদান আগবঢ়োৱা গৰিষ্ঠ সংখ্যক ইংৰাজী সাহিত্যিকৰ বিষয়ে বহু সংখ্যক অসমীয়া পাঠক অজ্ঞ। তেনে কিছু পাঠক আৰু বিদ্যানুৰাগীৰ কথা মনত ৰাখিয়েই এই গ্ৰন্থত অসমীয়া পাঠকৰ কম পৰিচিত আৰু কম আলোচিত কিছুসংখ্যক সাহিত্যিক আৰু লেখকক বাচি লোৱা হৈছে।

যদিও জিওফ্ৰে চ'চাৰক আধুনিক ইংৰাজী কবিতাৰ পিতৃ বুলি জনা যায় তেখেতৰ বিষয়ে অসমীয়া ভাষাত খুব কম চৰ্চা হোৱা দেখা যায়। ইংৰাজী ধৰ্মীয় সাহিত্যৰ পথিকৃৎ জন মিল্টনৰ চৰ্চা অসমীয়া ভাষাত নায়েই। ইংৰাজী অভিধানৰ হোতা চেমুৱেল জনচন প্ৰায়ভাগ অসমীয়া পাঠকৰে অপৰিচিত। সাহিত্য ক্ষেত্ৰত উল্লেখযোগ্য অৰিহণা যোগোৱা ভালেমান ইংৰাজী সাহিত্যিক তথা বুদ্ধিজীৱিৰ বিষয়ে অসমীয়া ভাষাত কমেই চৰ্চা হয়।

গ্ৰন্থখনি যুগুত কৰোঁতে বিভিন্ন তথ্য পাতিৰ সহায় লোৱা হৈছে। বিশেষকৈ WJ Long, David Daiches, Andrew Sanders, Ifor Evans, E. Albert ৰ গ্ৰন্থ সমূহে বিশেষ ভাৱে সহায় কৰিছে। ইংৰাজী সাহিত্যৰ বুৰঞ্জীৰ এইসকল প্ৰবাদপুৰুষক বিশেষভাবে সূৰিৰিছোঁ।

সূচিপত্ৰ

- ১। জিওফ্ৰে চ'চাৰ
- ২। সেক্সপীয়াৰ
- ৩। জন মিল্টন
- ৪। চাৰ্লছ ডিকেন্স
- ৫। চেমুৱেল জনচন
- ৬। ব্ৰন্টি ভগ্নীসকল
- ৭। ভাৰ্জিনিয়া উল্ফ
- ৮। টি এচ এলিয়ট

জিওফ্ৰে চ'চাৰ

জিওফ্ৰে চ'চাৰ (Geoffrey Chaucer) মধ্যযুগৰ অন্যতম প্ৰভাৱশালী ইংৰাজ কবি হিচাপে পৰিচিত। তেওঁক ইংৰাজী সাহিত্যৰ “পিতৃ” বুলিও জনা যায়। জিওফ্ৰে চ'চাৰৰ ব্যক্তিগত জীৱনৰ বিষয়ে বিশেষ তথ্য পোৱা নাযায়। অসমৰ্থিত তথ্য অনুসৰি চ'চাৰৰ জন্ম ১৩৪৩ চনত লণ্ডনৰ এটি মধ্যবিত্ত পৰিয়ালত হৈছিল। তেখেতৰ পৰিয়াল মূলতঃ ব্যৱসায়ত জড়িত আছিল, আৰু পৰিয়ালটি শিক্ষিত আছিল। চ'চাৰে ফ্ৰান্স আৰু লেটিন ভাষাত শিক্ষালাভ কৰিছিল, যাৰ ফলত তেওঁৰ সাহিত্যত এই ভাষাৰ প্ৰভাৱ পৰিছিল।

চ'চাৰে বিভিন্ন চৰকাৰী আৰু ৰাজকীয় পদত কৰ্ম সম্পাদন কৰিছিল। ১৩৫৭ চনত তেওঁ ডাচেছ অফ উলষ্টাৰৰ লগত চাকৰিত নিযুক্ত হৈছিল আৰু তাৰপাছত

বিভিন্ন পদত কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰিছিল। কেতিয়াবা তেওঁক ইংলেণ্ডৰ ৰজা তৃতীয় এডৱাৰ্ডে বৰ্তমান ফ্রান্স, ইটালী আৰু স্পেইনৰ বিভিন্ন ৰাজনৈতিক মিছনত প্ৰেৰণ কৰিছিল। এই ভ্ৰমণবোৰত তেওঁ ইউৰোপীয় সাহিত্য, সংস্কৃতি, আৰু দৰ্শনৰ লগত পৰিচিত হোৱাৰ সুযোগ লাভ কৰিছিল, যাৰ প্ৰভাৱ তেওঁৰ লেখাত প্ৰতিফলিত হৈছিল।

১৩৬৬ চনত চ'চাৰে ৰাণী ফিলিপাৰ ৰাজদৰবাৰৰ সৈতে সম্পৰ্কিত ফিলিপা ৰ'ইট নামেৰে এগৰাকী মহিলাক বিবাহ কৰে। তেওঁলোকৰ সন্তান আছিল যদিও ইয়াৰ বিষয়ে স্পষ্ট তথ্য নাই। চ'চাৰ আৰু তেওঁৰ পৰিয়াল ৰাজ দৰবাৰত এক সন্মানীয় স্থানত আছিল, আৰু ইংলেণ্ডৰ ৰাজ দৰবাৰত তেখেতে ভালেখিনি অৱদান আগবঢ়াইছিল।

জীৱনৰ শেষ সময়ত, চ'চাৰে সাহিত্যত অধিক মনোনিবেশ কৰিছিল। ১৪০০ চনত তেখেতৰ মৃত্যু হয়, আৰু তেওঁক লণ্ডনৰ ৱেষ্টমিনষ্টাৰ এ'বেত সমাধিস্থ কৰা হয়, সেই স্থানকে এতিয়াও “Poet's Corner” হিচাপে জনা যায়। চ'চাৰ এজন সুদক্ষ চৰকাৰী কৰ্মচাৰী আছিল আৰু কবি হিচাপেও জীৱনকালতে পৰিচিতি লাভ কৰিছিল।

চ'চাৰে ১৪শ শতিকাত ইংৰাজী ভাষাত সাহিত্য ৰচনা কৰিছিল, যাৰ ফলত ইংৰাজী সাহিত্য এক নতুন গতি লাভ কৰিছিল। যিসময়ত ফৰাছী আৰু লেটিন ভাষাত সাহিত্য ৰচনা কৰাটো মৰ্যাদা ৰ কথা বুলি গণ্য কৰা হৈছিল সেই সময়ত চ'চাৰে সাহিত্য ৰচনাৰ বাবে ইংৰাজী ভাষা ব্যবহাৰ কৰিছিল। মধ্য লণ্ডনৰ কথিত ইংৰাজী তেখেতে নিজৰ ৰচনাৰ বাবে বাচি লৈছিল আৰু পিছলৈ এই উপভাষাই মান্য ইংৰাজীৰ মৰ্যাদা লাভ কৰিছিল। ইংৰাজী সাহিত্যত তেখেতেই heroic couplet ৰ ব্যবহাৰ আৰম্ভ কৰিছিল। তেখেতৰ বহু পঠিত ৰচনা “Legend of Good Women”

আৰু “Canterbury Tales” ত তেখেতে বহুলভাৱে এই স্তৱক ব্যৱহাৰ কৰিছিল। পিছলৈ জন ডন আদি কবিসকলেও ব্যৱহাৰ কৰি ইয়াক বিশেষ মৰ্যাদা দিছিল।

তেখেতৰ উল্লেখযোগ্য কৃতি “The Canterbury Tales” (কেন্টাৰবুৰী টেলছ), য’ত তেখেতে বিভিন্ন বৰ্ণনাৰ যোগেদি সমাজৰ বিভিন্ন স্তৰৰ মানুহৰ জীৱন, বিশ্বাস আৰু সামাজিক স্থিতি প্ৰতিফলিত কৰিছে। “The Canterbury Tales” মূলতঃ এক কাব্যিক আখ্যান, য’ত কেন্টাৰবুৰীলৈ যাত্ৰা কৰা তীৰ্থযাত্ৰীৰ দল এটিৰ সদস্য সকলৰ কাহিনী সন্নিবিষ্ট কৰা হৈছে। তীৰ্থযাত্ৰীৰ দলটিত সমাজৰ উচ্চস্তৰৰ পৰা নিম্ন স্তৰলৈ সকলো সদস্য অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছে। তীৰ্থযাত্ৰী সকলৰ ব্যক্তিগত জীৱন, তেওঁলোকৰ সামাজিক আৰু গাইণ্ডটীয়া ব্যৱহাৰ, আশা আকাংক্ষা, চাৰিত্ৰিক বৈশিষ্ট্য আদি প্ৰত্যেক টো কথাতেই চ’চাৰে আলোকপাত কৰিছে। ৰচনা টি যদিও কাব্য আধুনিক উপন্যাসৰ সকলো বৈশিষ্ট্যই এই কাব্যত প্ৰতিফলিত হৈছে। তেখেতৰ চৰিত্ৰ সমূহক আধুনিক যুগৰ যিকোনো চৰিত্ৰৰ লগত তুলনা কৰিব পাৰি। এই ৰচনাত চ’চাৰে তৎকালীন সমাজৰ অনুদ্বাৰিত দিশসমূহ সুন্দৰকৈ বৰ্ণনা কৰিছে আৰু তেওঁৰ কৰ্মৰ জৰিয়তে ইংৰাজী সাহিত্যত এক নতুন যুগ আৰম্ভ কৰিছে।

উইলিয়াম শ্যেক্সপিয়াৰ

উইলিয়াম শ্যেক্সপিয়াৰ, (William Shakespeare), ইংৰাজী সাহিত্যৰ অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ নাট্যকাৰ, কবি আৰু অভিনেতা আছিল। তেখেতক ইংলেণ্ডৰ “জাতীয় কবি” আৰু “বাৰ্ড অফ এভন” (এভনৰ গায়ক) বোলা হয়। শ্যেক্সপিয়াৰৰ জন্ম হৈছিল ১৫৬৪ চনৰ ২৩ এপ্ৰিলত ইংলেণ্ডৰ ষ্ট্ৰাটফোৰ্ড-আপন-এভন চহৰত। ১৬১৬ চনৰ ২৩ এপ্ৰিলত তেখেতৰ মৃত্যু হয়।

তেওঁৰ পিতৃ জন শ্যেক্সপিয়াৰ আছিল এগৰাকী সফল ব্যৱসায়ী, আৰু মাতৃ আছিল মেৰী আৰ্ডেন।

স্যেক্সপিয়াৰে স্থানীয় বিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰিছিল, তাত তেওঁ লেটিন ভাষা, ইতিহাস আৰু সাহিত্যৰ শিক্ষা লাভ কৰিছিল। কিশোৰ অৱস্থাতে তেওঁ এন হেথাওয়ে নামৰ এগৰাকী মহিলাৰ লগত নাট্যকলা আৰু সাহিত্যৰ চৰ্চা কৰিছিল। ১৮ বছৰ বয়সত স্যেক্সপিয়াৰে তেখেততকৈ বয়সত আঠ বছৰে ডাঙৰ অ্যান হেথাওয়ে সৈতে বিবাহ পাশত আৱদ্ধ হৈছিল। তেওঁলোকৰ তিনিটা সন্তান আছিল: সুজানা আৰু যমজ সন্তান হেমনেট আৰু জুডিথ।

১৫৯০ চনৰ আৰম্ভণিতে, স্যেক্সপিয়াৰে লণ্ডনত নাট্যকাৰ আৰু অভিনেতা হিচাপে খ্যাতি লাভ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। সেই সময়ত তেওঁ “লৰ্ড চেম্বাৰলেইন’ছ মেন” নামৰ এটা থিয়েটাৰ কোম্পানিত যোগদান কৰিছিল, যিটো পাছত “কিংছ মেন” নামে পৰিচিত হয়। এই কোম্পানিৰ বাবে তেওঁ বহু বিখ্যাত নাটক ৰচনা কৰে, যাৰ ভিতৰত আছে “হেমলেট”, “মেকবেথ”, “অথেল”, আৰু “কিং লিয়াৰ” আদি। কমেডি, ট্ৰাজেডি আৰু ইতিহাসৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি তেখেতে বহু নাটক ৰচনা কৰিছে।

১৬১৩ চনত স্যেক্সপিয়াৰ ষ্ট্ৰাটফ’ৰ্ডলৈ ঘূৰি আহে আৰু ১৬১৬ চনৰ ২৩ এপ্ৰিলত তেওঁৰ মৃত্যু হয়। তেওঁ পবিত্ৰ ট্ৰিনিটি গিৰ্জাত সমাধিস্থ কৰা হয়। স্যেক্সপিয়াৰৰ জীৱন সম্পৰ্কে বহু তথ্য অজ্ঞাত হৈ থাকিলেও, তেওঁৰ সাহিত্য ৰচনা বিশ্ব সাহিত্যৰ মূল্যবান সম্পদ হিচাপে আজিও সমাদৃত।

স্যেক্সপিয়াৰে তেখেতৰ সৃষ্টিকৰ্মত মানুহৰ জীৱনৰ আনন্দ-বেদনা, প্ৰেম-ঘৃণা আৰু নানা জটিল সম্পৰ্কৰ চমৎকাৰ উপস্থাপন কৰিছে। তেখেতৰ বিখ্যাত নাটকসমূহৰ মাজত আছে

ট্ৰেজেডি : “হেমলেট,” “মেকবেথ,” “ওথেলো,” “কিং লিয়াৰ”

কমেডি: “এ মিডচামাৰ নাইটচ ড্ৰিম,” “টুয়েলফথ নাইট,” “এজ ইউ লাইক ইট”

ইতিহাস: “হেনৰি ডি ফিফ্থ,” “ৰিচাৰ্ড দ্যা থাৰ্ড,” “হেনৰি দ্যা এইড্থ”।

উইলিয়াম স্যেক্সপিয়াৰ পুঁথিবীজুৰি বহুলভাৱে প্ৰসংশিত । তেওঁৰ নাটক, কবিতা আৰু সাহিত্যত থকা বিশ্বজনীন বিষয়বস্তুৰ বাবে তেওঁ জনপ্ৰিয়। বিশেষকৈ, মানুহৰ অনুভূতি, জীৱন দৰ্শন আৰু সামাজিক, ৰাজনৈতিক পৰিপ্ৰেক্ষিতত তেওঁৰ বিষয়বস্তুবোৰ সদায় অতি সমৰ্থনীয়।

মানৱীয় আবেগ অনুভূতিৰ উপস্থিতি: স্যেক্সপিয়াৰৰ নাটক সমূহত দেখা পোৱা যায় মানৱীয় অনুভৱৰ বাস্তৱ ছবি। ভালপোৱা, ঈৰ্ষা, দুখ-কষ্ট, বিদ্বেষ, আৰু ক্ষমা – এই সকলো অনুভৱবোৰ হৈছে সকলো যুগৰ আৰু সমাজৰ বাবে একে। “কিং লিয়েৰ” নাটকত ৰজা লিয়েৰৰ দুখ কষ্ট, তেওঁৰ জীয়েক হঁতৰ মাজৰ ঈৰ্ষা, প্ৰতিযোগিতা, সম্পত্তিৰ লোভ আদি যিকোনো দেশৰ যিকোনো সমাজৰ সাৰ্বজনীন সমস্যা। “হেমলেট” নাটকৰ ক্লডিয়াচৰ ক্ষমতালিপ্সা ৰাজনীতিত থকা যিকোনো লোকৰ চাৰিত্ৰিক বৈশিষ্ট্য। “টুৱেলফথ নাইট” নাটকৰ প্ৰেম ঘৃণা আদি যুগে যুগে প্ৰত্যেকখন সমাজত চলি আহিছে।

আন্তঃজাতীয়তা আৰু কালোত্তীৰ্ণ বিষয়বস্তু:

স্যেক্সপিয়াৰৰ বিষয়বস্তুসমূহ কেবল তেখেতৰ নিজৰ সময়ৰ সৈতে সীমাবদ্ধ নহয়। তেখেতৰ প্ৰত্যেক খন নাটকত দেখিবলৈ পোৱা ব্যক্তি, পৰিয়াল, সমাজ, ৰাজনীতিৰ মাজত থকা সংঘাত সমূহ কালোত্তীৰ্ণ। তেনে বহু বিষয়বস্তু স্যেক্সপিয়াৰে গভীৰভাৱে অৱলোকন কৰিছে। প্ৰেমিক প্ৰেমিকাৰ মাজত সংঘাত, ভাই ককাইৰ মাজত সংঘাত, প্ৰতিদ্বন্দীৰ মাজত সংঘাত, ৰজা প্ৰজাৰ মাজত সংঘাত আদি সকলে যুগে সমাজতে বিদ্যমান। মানুহৰ প্ৰেম, ভালপোৱা, সন্মান, সহযোগিতা, ঘৃণা, ঈৰ্ষা আদি চিৰন্তন মানৱীয় দোষগুণ সমূহ স্যেক্সপিয়াৰে

“হেলমেট”, “মেকবেথ”, “অথেলো”, “কিম লিয়েৰ”, “মাৰ্চেন্ট অৱ ভেনিস”, “দ্য টেমপেষ্ট”, “এজ ইউ লাইক ইট” আদি নাটকৰ চৰিত্ৰ আৰু সংলাপ সমূহৰ যোগেদি প্ৰতিফলিত কৰিছে।

জ্ঞানগৰ্ভ বৈচিত্ৰ্যময় সৃষ্টিসমূহ:

তেওঁৰ পুৰণি বা মধ্যযুগীয় কাহিনী, ৰাজনৈতিক ঘটনাৰ পৰা লৈ ৰাজত্বশালী আচাৰ ব্যবহাৰ আৰু সংস্কৃতিৰ সমাহাৰ আছে। এইবোৰে তেওঁৰ নাটকক বহুমুখীতা প্ৰদান কৰিছে।

ইয়াৰ উপৰিও তেখেতৰ ৰচিত ১৫৪টি চনেট আৰু কিছু কবিতাই তেখেতক অমৰ কৰি ৰাখিছে। চেক্সপিয়াৰৰ ৰচনা আজিও সাহিত্যৰ বিভিন্ন বিভাগ আৰু থিয়েটাৰত প্ৰভাবশালী। স্যেক্সপিয়াৰৰ চনেটসমূহ বিশ্বসাহিত্যৰ অন্যতম উল্লেখযোগ্য কাব্যসমূহৰ মাজত ধৰা হয়। এই চনেটসমূহত স্যেক্সপিয়াৰে প্ৰেম, সৌন্দৰ্য্য, সময়, আৰু মৃত্যুৰ দৰে বিষয়বস্তু গভীৰ দৰ্শন আৰু কাব্যিক সৌন্দৰ্য্যৰ সৈতে প্ৰকাশ কৰিছে।

শেক্সপিয়াৰৰ চনেটসমূহৰ মুখ্য বিষয়বস্তু হ’ল

প্ৰকৃত প্ৰেম: কিছুমান চনেটত প্ৰকৃত প্ৰেমৰ শাস্ত্ৰ আৰু অবিদ্যৰ ৰূপৰ আলোচনা কৰা হৈছে। চনেট ১১৬, য’ত প্ৰেমৰ সত্য ৰূপৰ বিৱৰণ দিয়া হৈছে, এই ক্ষেত্ৰত বিশেষকৈ জনপ্ৰিয়।

সৌন্দৰ্য্য আৰু সময়: চেক্সপিয়াৰৰ ভালেমান চনেটত সৌন্দৰ্য্য আৰু সময়ৰ অস্থায়ীত্বক লৈ গভীৰ দৰ্শন প্ৰকাশ পাইছে। সময়ৰ বলি হৈ সৌন্দৰ্য্য লান পৰি যায় বুলি কবিয়ে প্ৰকাশ কৰিছে, কিন্তু সেই সৌন্দৰ্য্য প্ৰেম আৰু সৃষ্টিত চিৰন্তন ৰূপত থাকি যায় বুলি তেওঁ আশা প্ৰকাশ কৰে।

মৃত্যু আৰু অমৰত্ব: চেক্সপিয়াৰে বিশ্বাস কৰিছিল যে কবিতা আৰু সৃষ্টিশীল কলাৰ জৰিয়তে এজন ব্যক্তি চিৰজীৱী হৈ থাকিব পাৰে। তেওঁ তেওঁৰ কেইবাটাও

চনেটত এই কথাষাৰ প্ৰকাশ কৰিছে, যেনে চনেট ১৮-ত তেওঁ নিজৰ প্ৰিয়জনৰ সৌন্দৰ্য্য কবিতাৰ জৰিয়তে অমৰ কৰি ৰাখিব বিচাৰিছে।

এই চনেটসমূহৰ ভাষাৰ সৌন্দৰ্য্য, গভীৰতা, আৰু অনুভৱে পাঠকক আকৃষ্ট কৰি আহিছে। অসমৰ পাঠকৰ মাজতো এই চনেটসমূহৰ জনপ্ৰিয়তা বৃদ্ধি পাইছে আৰু বিভিন্ন অনুবাদৰ জৰিয়তে চেক্সপিয়াৰৰ সৃষ্টিৰ সৈতে পৰিচিত হোৱাৰ সুযোগ লাভ হৈছে।

চেক্সপিয়াৰৰ ভাষা আৰু শব্দ ব্যৱহাৰ সুদক্ষ আৰু উদ্ভাৱনশীল। তেওঁ এনেকুৱা কিছুমান ধাৰণা, উক্তি, শব্দৰ সৃষ্টি কৰে যি এতিয়াও প্ৰচলিত।

চেক্সপিয়াৰৰ কিছুসংখ্যক প্ৰচলিত উক্তি

'This above all, to thine own self be true' ("Hamlet")

All the World's a stage,

And all the men and women merely players. ("As You Like It")

The quality of mercy is not strained,

It droppeth as the gentle rain from heaven. (The Merchant of Venice ")

Some are born great, some achieve greatness, and some have greatness thrust upon them. ("Twelfth Night")

অসমীয়া ভাষাত চেক্সপিয়াৰৰ নাটক আৰু সাহিত্যৰ অনুবাদ, ভাঙনি কৰি চেক্সপিয়াৰৰ ধাৰণা আৰু চিন্তাৰে স্থানীয় সাহিত্য সমৃদ্ধ কৰা হৈছে। ইয়াত চেক্সপিয়াৰৰ বিষয়বস্তু বিশেষকৈ নাটক সমূহৰ পৰা অনুপ্ৰাণিত হৈ সামাজিক কাহিনীবোৰ উপস্থাপন কৰা হৈছে।

চাৰ্লছ ডিকেঞ্চ

স্কুলত পঢ়ি থাকোতেই “ডেভিড কপাৰফিল্ড” নামৰ ইংৰাজী উপন্যাস এখনৰ অসমীয়া ভাঙনি পঢ়িছিলোঁ। চাৰ্লছ ডিকেঞ্চ নামটোৰ লগত তেতিয়াই প্ৰথম চিনাকি। উচ্চ মাধ্যমিক শিক্ষান্ত পৰীক্ষা দি উঠাৰ পিছত ডিকেঞ্চৰ আন এখন সুন্দৰ উপন্যাস “অলিভাৰ টুইষ্ট”ৰ অসমীয়া ভাঙনি পঢ়িবলৈ পালোঁ। তেতিয়াৰ পৰাই চাৰ্লছ ডিকেঞ্চ নামৰ এই ইংৰাজ উপন্যাসিক গৰাকী মোৰ অন্যতম প্ৰিয় উপন্যাসিক হৈ পৰিল। পিছলৈ ইংৰাজী সাহিত্যৰ ছাত্ৰী হিচাপে চাৰ্লছ ডিকেঞ্চৰ বিষয়ে বহুল অধ্যয়নৰ সুযোগ পালোঁ। ফলত তেখেতৰ উপন্যাসৰ বিভিন্ন দিশ সম্পৰ্কে এক ধাৰণা গঢ় লৈ উঠিল। কিন্তু স্কুলীয়া ছাত্ৰী হিচাপে পঢ়া প্ৰথম উপন্যাস দুখন মনত অংকিত হৈ ৰ’ল।

“ডেভিড কপাৰফিল্ড” হৈছে চাৰ্লছ ডিকেঞ্চৰ অন্যতম বিখ্যাত আৰু আত্মজীৱনীমূলক উপন্যাস। এই উপন্যাসখন প্ৰথমবাৰৰ বাবে ১৮৪৯-১৮৫০ চনৰ ভিতৰত ধাৰাবাহিকভাৱে প্ৰকাশ হৈছিল আৰু পিছত গ্ৰন্থৰ ৰূপত ১৮৫০ চনত প্ৰকাশিত হৈছিল।

উপন্যাসখনৰ মুখ্য চৰিত্ৰ ডেভিড কপাৰফিল্ডে তেওঁৰ শৈশৱৰ পৰা প্ৰাপ্তবয়স্ক হৈ উঠালৈকে সন্মুখীন হোৱা ঘাত প্ৰতিঘাত সমূহ বৰ্ণনা কৰিছে। এই উপন্যাসৰ বিশেষত্ব হ’ল ই মূলতঃ আত্মজীৱনীমূলক, অৰ্থাৎ ডিকেঞ্চৰ নিজৰ জীৱনৰ বহুতো অভিজ্ঞতা ডেভিড কপাৰফিল্ডৰ জীৱনৰ সৈতে মিলি পৰে।

এইখন উপন্যাসত ডেভিডৰ শৈশৱকালৰ দুখ-দুৰ্দশা, তেওঁৰ ভাৰ্য্যা এগ্লেছ উইকৰফিল্ডৰ সৈতে তেওঁৰ সম্পৰ্ক, আৰু তেওঁৰ একাধিক নাটকীয় আৰু চিত্ৰবিচিত্ৰ অভিজ্ঞতাৰ বৰ্ণনা দিয়া হৈছে। ইয়াত বহুতো চিৰস্মৰণীয় চৰিত্ৰ আছে, যেনে উইল্কিন্স মিকাবাৰ, উৰাইয়াহ হীপ, আৰু বেটচী ট্ৰটউড, যিবোৰে উপন্যাসখনক সম্পূৰ্ণতা দিছে।

“ডেভিড কপাৰফিল্ড” ডিকেঞ্চৰ অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ কৃতিত্ব বুলি গণ্য কৰা হয় আৰু এইখন ইংৰাজী সাহিত্যৰ ক্লাসিক হিচাপে পৰিগণিত।

“অলিভাৰ টুইস্ট” প্ৰথম প্ৰকাশিত হয় ১৮৩৭ চনত। অনাথ শিশু অলিভাৰে জন্মৰ পিছৰ পৰাই নানা ধৰণৰ নিৰ্যাতন সহ্য কৰিবলগীয়া হয়। দাৰিদ্ৰ, শোষণ আৰু অপৰাধৰ বিৰুদ্ধে সংগ্ৰাম কৰি শেষত কিছু দয়ালু লোকৰ বদান্যতাত জীৱনত সফল হয়।

উপন্যাসখনত ইংৰাজ সমাজৰ দৰিদ্ৰ শিশুসকলৰ প্ৰতি অমানবীয় আচৰণ আৰু সেই সময়ৰ সমাজৰ নানা বিসংগতি তুলি ধৰিছে। এই উপন্যাস খন ভিক্টোৰিও যুগৰ অন্যতম গুৰুত্বপূৰ্ণ সাহিত্যকৰ্ম হিচাপে বিবেচিত হৈছে। আজিও এইখন উপন্যাস বিশ্বজুৰি পাঠকৰ জনপ্ৰিয়।

অলিভাৰৰ চৰিত্ৰৰ মাধ্যমেৰে ডিকেঞ্চে শিশুসকলৰ প্ৰতি সমাজৰ অবহেলাৰ চিত্ৰ ডাঙি ধৰিছে। উপন্যাসখন সামাজিক ন্যায়বিচাৰৰ এটি শক্তিশালী আহ্বান হিচাপে পৰিচিত।

মূলত ভিক্টোৰিয়ান যুগৰ উপন্যাসিক চাৰ্লছ ডিকেঞ্চে অসাধাৰণ উপন্যাসবোৰৰ জৰিয়তে বিশ্ববাসীৰ মন জয় কৰিছিল। তেওঁ ৭ ফেব্ৰুৱাৰী ১৮১২ চনত জন্মগ্ৰহণ কৰিছিল আৰু ৯ জুন ১৮৭০ চনত মৃত্যুবৰণ কৰিছিল। ডিকেঞ্চে পোন্ধৰ খন উপন্যাস ৰচনা কৰিছিল। ইয়াৰ উপৰিও তেখেতে চুটিগল্প, প্ৰবন্ধ আৰু ভ্ৰমণ কাহিনীও ৰচনা কৰিছিল। ডিকেঞ্চৰ প্ৰসিদ্ধ উপন্যাসসমূহৰ ভিতৰত “অলিভাৰ টুইস্ট”, “ডেভিড কপাৰফিল্ড”, আৰু “গ্ৰেট এক্সপেক্টেশ্যন” অন্যতম। তেখেতৰ উপন্যাসৰ কাহিনীবোৰে সমাজৰ বঞ্চিত আৰু নিপীড়িত লোকৰ জীৱনক প্ৰতিফলিত কৰে, আৰু একেসময়তে পঢ়ুৱৈৰ অন্তৰত এক গভীৰ মানবীয় অনুভৱ

আৰু চিন্তাৰ উদ্ৰেক কৰায়। তেওঁৰ সাহিত্যকৰ্মসমূহ আজি পৰ্যন্তও অত্যন্ত আদৰণীয়।

চাৰ্লছ ডিকেন্সৰ উপন্যাসসমূহত ভিক্টোৰিও যুগৰ ইংলেণ্ডৰ সমাজৰ এক সজীৱ প্ৰতিফলন দেখা যায়। তেওঁৰ সাহিত্যকৰ্মসমূহত তেওঁ সেই সময়ৰ সমাজত থকা বৈষম্য, দাৰিদ্ৰ্য, সামাজিক নিৰ্মমতা, আৰু অধিকাৰবঞ্চিত লোকৰ জীৱনৰ সংকটবোৰ প্ৰতিফলিত হোৱা দেখা যায়। ডিকেন্সৰ উপন্যাসবোৰত সমাজৰ বিভিন্ন দিশৰ লগতে তাৰ অপূৰ্ণতাসমূহৰ বৰ্ণনা দেখা পোৱা যায়।

চাৰ্লছ ডিকেন্স সমাজ সংস্কাৰক নাছিল। কিন্তু সমসাময়িক সমাজৰ দুৰ্নীতি অবিচাৰ ভণ্ডামি য়ে তেখেতক ব্যথিত কৰিছিল আৰু তাৰ প্ৰতিফলন তেখেতৰ উপন্যাসত স্পষ্টৰূপে দেখা দিছিল। উপন্যাস সমূহৰ জৰিয়তে তেখেতে পৰোক্ষভাৱে সমাজ সংস্কাৰকৰ ভূমিকা পালন কৰিছিল। তলত তেখেতৰ উপন্যাসৰ কেইটামান প্ৰধান দিশৰ বিষয়ে আলোচনা কৰা হৈছে:

দাৰিদ্ৰ্য আৰু সামাজিক বৈষম্য

ডিকেন্সৰ উপন্যাসসমূহত দাৰিদ্ৰ্য আৰু সমাজৰ শ্ৰেণীগত বৈষম্যৰ বিষয়বস্তুয়ে মূলত স্থান পাইছে। উদাহৰণস্বৰূপে, “অলিভাৰ টুইষ্ট”, “ডেভিড কপাৰফিল্ড” আৰু “হাৰ্ড টাইমস” উপন্যাসত অনাথ আৰু দুখীয়া ল’ৰাক কেন্দ্ৰ কৰি সমাজৰ বিত্তশালী আৰু দৰিদ্ৰ শ্ৰেণীৰ মাজত থকা বিশাল বৈষম্য আৰু অসহায়তাৰ বৰ্ণনা কৰা হৈছে। ইয়াত দেখুৱাইছে কেনেকৈ সমাজৰ দৰিদ্ৰ লোকে দুখ-কষ্টত জীৱন কটাই, আৰু তেওঁলোকক কেনেকৈ এক অপৰাধৰ পৃথিৱীলৈ ঠেলি দিয়া হয়। দাৰিদ্ৰতাৰ বাবে কেনেকৈ ভিক্টোৰিয়ান যুগত শিশুসকলে শ্ৰম কৰিবলৈ বাধ্য হৈছিল তাক দাঙি ধৰা হৈছে।

*শিশু শ্ৰম আৰু শিশুৰ অধিকাৰ:

ডিকেন্সে সমাজৰ এক বিশেষ সমস্যা হিচাপে শিশু শ্ৰমৰ কঠোৰ প্ৰকৃতিসমূহৰ প্ৰতিফলন দাঙি ধৰিছিল। “ডেভিড কপাৰফিল্ড” আৰু “হাৰ্ড টাইমস”

উপন্যাসবোৰত শিশুবোৰক শৈশৱৰ পৰাই কেনেকৈ কঠোৰ পৰিস্থিতিত কাম কৰিবলগীয়া কৰা হয়, সেয়া দেখুৱাইছে। এই সমস্যা ডিকেঞ্চৰ সময়ত বহুলভাৱে প্ৰচলিত আছিল আৰু ডিকেঞ্চে সমাজৰ দৃষ্টি সেই সমস্যাৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল।

আইনী ব্যৱস্থা আৰু বন্দী প্ৰথা:

ডিকেঞ্চৰ “ব্লিক হাউচ” আৰু “লিটল ডৰিট” উপন্যাসবোৰত ইংলেণ্ডৰ আইনী ব্যৱস্থা আৰু বন্দী প্ৰথাৰ প্ৰতিকূলতা দেখুৱাইছে। তেওঁৰ সাহিত্যত ক্ৰোকাৰ্ট আৰু অন্য আইনী প্ৰক্ৰিয়াৰ অসাৰতা, আৰু আইনী বিপৰ্যয়ৰ বাবে সাধাৰণ মানুহৰ কষ্টৰ বৰ্ণনা আছে। “লিটল ডৰিট” উপন্যাসত তিনি বছৰ বয়সৰ পৰা হাজতত থকাৰ ফলত এটা চৰিত্ৰৰ জীৱনৰ চূড়ান্ত দুখৰ কাহিনী দাঙি ধৰিছে।

শ্ৰেণী বৈষম্য:

ডিকেঞ্চে সামাজিক শ্ৰেণীসমূহৰ মাজত থকা বৈষম্যৰ কথা বহু উপন্যাসত লিখিছে। “গ্ৰেট এক্সপেক্টেশন” উপন্যাসত পিপৰ জীৱনৰ জৰিয়তে দেখুৱাইছে যে শ্ৰেণী বৈষম্য আৰু ধন সম্পত্তিয়ে মানুহৰ স্বভাৱ, লক্ষ্য, আৰু জীৱন প্ৰক্ৰিয়াৰ ওপৰত কেনেকৈ প্ৰভাৱ পেলায়। ‘ অলিভাৰ টুইষ্ট’ ত তেওঁ অনাথ শিশু অলিভাৰৰ দুখ দুদৰ্শা আৰু অলিভাৰৰ ভৱিষ্যত জীৱনত ইয়াৰ প্ৰভাৱৰ বিষয়ে সুন্দৰ বিৱৰণ দাঙি ধৰিছে।

ডিকেঞ্চৰ চৰিত্ৰসমূহ

ডিকেঞ্চৰ উপন্যাসৰ চৰিত্ৰ সমূহ গতিশীল। কাহিনীয়ে গতি লোৱাৰ লগে লগে চৰিত্ৰসমূহৰো স্বভাৱগত বৈশিষ্ট্য সমূহৰ উত্তৰণ হ’বলৈ আৰম্ভ কৰে। অলিভাৰ টুইষ্ট নামৰ দুৰ্ভাগীয়া অনাথ ল’ৰাজনৰ সময়ৰ সোতত দায়িত্বশীল নাগৰিকলৈ উত্তৰণ ঘটে। দুখীয়া ডেভিড কপাৰফিল্ডে শিক্ষা দীক্ষা লাভ কৰি সুন্দৰ জীৱন

যাপন কৰে। ‘গ্ৰেট এক্সপেক্টেশন’ ৰ পিপে নিজৰ ভাগ্য সলনি কৰি আজন্ম প্ৰেয়সী স্টেলাক নিজৰ কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

আজিৰ সমাজত ডিকেপ্সৰ উপন্যাসৰ প্ৰাসংগিকতা:

ডিকেপ্সৰ উপন্যাস সমূহৰ প্ৰাসংগিকতা বৰ্তমান সময়তো একেদৰেই আছে। আমাৰ নিজৰ দেশৰ পটভূমিত যদি ডিকেপ্সৰ উপন্যাস সাহিত্যৰ মূল্যায়ন কৰা হয় তেনেহ’লে আমি তেখেতৰ উপন্যাসৰ সামাজিক অৱস্থা আৰু চৰিত্ৰ সমূহ আমাৰ মাজতেই বিছাৰি পাম। ভগামি, ঠগ প্ৰৱঞ্চনা ডিকেপ্সৰ ভিক্টোৰিয় যুগত যেনেদৰে আছিল তেনেদৰেই আমাৰ সমাজত আজিও বিদ্যমান। ‘অলিভাৰ টুইষ্ট’ৰ দৰিদ্ৰ অনাথ শিশুসকল, ‘ডেভিড কপাৰফিল্ড’ৰ মিঃ মাৰ্ড্‌ষ্টোনৰ দৰে পিতৃতন্ত্ৰৰ সমৰ্থক কঠোৰ পুৰুষ সকল, চালেম হাউচৰ দৰে ব’ৰ্ডিং স্কুল, উৰিয়া হীপৰ দৰে ভণ্ড, ‘গ্ৰেট এক্সপেক্টেশন’ৰ অহংকাৰী স্টেলা আদিৰে আমাৰ সমাজ ভৰি আছে। চালেম হাউচ আৰু ‘নিকোলাচ নিকলবি’ত বৰ্ণনা কৰা ব’ৰ্ডিং স্কুল আৰু আজিকালি অসমৰ গাঁৱে ভূঞা গঢ় লৈ উঠা প্ৰাইভেট স্কুলসমূহৰ মাজত বিশেষ পাৰ্থক্য দেখা নাযায়। যুগে যুগে সকলো সমাজতে শ্ৰেণীগত বৈষম্য চলি আহিছে। ‘অলিভাৰ টুইষ্ট’, ‘ডেভিড কপাৰফিল্ড’, ‘গ্ৰেট এক্সপেক্টেশন’ আদি উপন্যাসৰ ধনী আৰু গৰীৰ শ্ৰেণীৰ তফাৎ আজিৰ সমাজতো সম্পূৰ্ণ ৰূপে বিদ্যমান। দুখীয়াৰ প্ৰতি হয় মনোভাৱৰ ধনী শ্ৰেণীয়ে এতিয়াও পোষণ কৰে। ‘লিটল ডৰিট’ উপন্যাসত বৰ্ণিত আইনী ব্যৱস্থাৰ বিড়ম্বনা আমাৰ আইনী ব্যৱস্থাৰ সৈতে একেই। এইখন উপন্যাসত সমাজত টকা পইচাৰ গুৰুত্ব সম্পৰ্কে আলোচনা কৰা হৈছে। ‘হাৰ্ড টাইমস’ উপন্যাস খনিত তেখেতে চহকী মানুহৰ নৈতিকতাৰ অভাৱ বুলি দেখুৱাইছে, যিটো কথা আজি আমাৰ সমাজতো কিছু পৰিমাণে প্ৰযোজ্য। ডিকেপ্সে বৰ্ণনা কৰা ইংলেণ্ডৰ সেই সময়ৰ সামাজিক পৰিস্থিতিৰ লগত আমাৰ সমাজৰ বৰ্তমান পৰিস্থিতি প্ৰতিফলিত হৈছে। আমাৰ দেশৰ হাজাৰ হাজাৰ শিশু প্ৰত্যেক বছৰে অনাথ হৈ অলিভাৰ টুইষ্ট বা ডেভিড কপাৰফিল্ডৰ দৰে কঠোৰ জীৱন যাপন কৰিবলগীয়া হৈছে। মিঃ মিকোবাৰৰ দৰে

ফোপজহী ৰঙাইও আমাৰ সমাজৰ চিনাকি চৰিত্ৰ। সেয়েহে সকলো যুগৰ সকলো দেশৰ প্ৰত্যেক মানুহেই নিজৰ সমাজ তেওঁৰ উপন্যাসত বিচাৰি পাব।

জন মিল্টন

জন মিল্টন (John Milton) (১৬০৮-১৬৭৪) আছিল এজন প্ৰসিদ্ধ ইংৰাজ কবি, সাহিত্যিক, আৰু গণতান্ত্ৰিক চিন্তাবিদ। তেওঁক ইংৰাজী সাহিত্যৰ সৰ্বকালৰ অন্যতম মহৎ কবি বুলি গণ্য কৰা হয়। তেওঁৰ জন্ম ১৬০৮ চনৰ ৯ ডিচেম্বৰত ইংলেণ্ডৰ লণ্ডনত হৈছিল। মিল্টনৰ সাহিত্যকীৰ্তি বিশেষকৈ ধৰ্ম, ৰাজনীতি, আৰু স্বাধীনতাক কেন্দ্ৰ কৰি ৰচিত আৰু তেওঁৰ ৰচনা সমূহ গভীৰ দাৰ্শনিক আৰু ধৰ্মীয় চিন্তাৰে অনুপ্ৰাণিত।

তেওঁৰ সকলোতকৈ বিখ্যাত কাব্য Paradise Lost ক ইংৰাজী সাহিত্যৰ এক অপূৰ্ব মহাকাব্য হিচাপে গণ্য কৰা হয়। এই মহাকাব্যত আদম আৰু ইভৰ স্বৰ্গ হেৰুওৱাৰ কাহিনী দৰ্শাই তেওঁ মানুহৰ স্বাধীনতা আৰু পাপৰ ফলাফলৰ বিষয়ে বৰ্ণনা কৰিছে। এই কাব্যৰ মাজেৰে মিল্টনে স্বৰ্গ, নৰক, ঈশ্বৰ, আৰু মানৱ জীৱনৰ গভীৰ অৰ্থ বিচাৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। আনকি তেওঁ নিজে দৃষ্টিহীন হৈ পৰাৰ পিছতো এই মহৎ কাব্যৰ সৃষ্টি কৰিছিল।

মিল্টনে লিখা আন এখন উল্লেখযোগ্য কাব্যগ্ৰন্থ হৈছে Paradise Regained (স্বৰ্গ পুনৰুদ্ধাৰ), য'ত তেওঁ যীশুখ্ৰীষ্টৰ ত্যাগ আৰু বিজয়ৰ কাহিনী বৰ্ণনা কৰিছে। তাৰোপৰি তেওঁ Areopagitica নামৰ এটা বিখ্যাত প্ৰবন্ধও লিখিছিল, য'ত প্ৰেছ আৰু চিন্তাৰ স্বাধীনতাৰ সপক্ষে যুক্তি দাঙি ধৰা হৈছে।

পেৰাডাইচ লষ্ট (Paradise Lost) ক ইংৰাজী সাহিত্যৰ অপূৰ্ব সৃষ্টিসমূহৰ মাজত বিশেষ বুলি গণ্য কৰা হয়। ১৬৬৭ চনত প্ৰথমবাৰৰ বাবে প্ৰকাশিত এই কাব্যখনিৰ মূল উপজীব্য হৈছে বাইবেলৰ কাহিনী, বিশেষকৈ আদম আৰু ইভ

স্বৰ্গৰ পৰা বিতাৰিত হোৱা ঘটনাৰ ওপৰত আধাৰিত। ইয়াৰ দ্বাৰা মিল্টনে মানৱজাতিৰ পাপ, প্ৰলোভন, আৰু পতনৰ গভীৰ দাৰ্শনিক আৰু ধৰ্মীয় চিত্ৰ অংকন কৰিছে।

এই কাব্যৰ মূল আখ্যানৰ কেন্দ্ৰস্থলত আছে স্বৰ্গৰ পৰা পৰাকাৰ্ঠিত পতিত শয়তানৰ বিদ্ৰোহ আৰু ঈশ্বৰৰ বিৰুদ্ধে তেওঁৰ সংগ্ৰাম। কাহিনীৰ মূল অংশত শয়তানে ঈশ্বৰৰ সৈতে সংঘাতত লিপ্ত হৈ স্বৰ্গৰ পৰা বিতাড়িত হয় আৰু তাৰ পিছত মানুহক প্ৰলোভন দেখুৱাই পাপ কৰাবলৈ চেষ্টা কৰে। ইয়াৰ ফলত আদম আৰু ইভ স্বৰ্গৰ পৰা বিতাৰিত হয়।

পেৰাডাইচ লষ্টত মিল্টনে ঈশ্বৰ আৰু শয়তানৰ মাজৰ সংঘাত, পাপ আৰু প্ৰায়শ্চিত্তৰ দ্বন্দ্ব, আৰু মানৱ স্বাধীনতাৰ ওপৰত গভীৰভাৱে আলোকপাত কৰিছে। ইয়াৰ দহটা খণ্ডত মিল্টনে কবিতা আৰু গদ্যৰ সংমিশ্ৰণেৰে এক মহাকাব্যিক ৰূপ দাঙি ধৰিছে, য'ত বিষয়ৰ গাভীৰ্য আৰু ভাষাৰ শক্তি সুস্পষ্টভাৱে প্ৰকাশ পাইছে।

এই কাব্য সৃষ্টি কৰাৰ সময়ত মিল্টন দৃষ্টিহীন হৈ পৰিছিল। তৎ সত্বেও, তেওঁ মৌখিকভাৱে এই কাব্যৰ সমস্ত অংশ ৰচনা কৰিছিল, যাক আন এজনে লিখি উলিয়াইছিল।

এই মহাকাব্যৰ দ্বাৰা মিল্টনে ধৰ্মীয়, দাৰ্শনিক, আৰু সামাজিক চিন্তাবোৰ এক অভূতপূৰ্ব শক্তিৰে প্ৰকাশ কৰিছিল, যিয়ে আধুনিক সাহিত্যত সুদূৰপ্ৰসাৰী প্ৰভাৱ পেলাইছে। পেৰাডাইচ লষ্টৰ ব্যৱহৃত বহু শব্দ আৰু ভাবনাৰ উদাহৰণ আজিও সাহিত্যত বহুলভাৱে পোৱা যায়। পেৰাডাইচ লষ্টৰ প্ৰাসংগিকতা সৰ্বকালৰ বাবে গুৰুত্বপূৰ্ণ, কিয়নো এই মহাকাব্যই মানুহৰ জীৱন, পাপ, স্বাধীনতা, আৰু পুণ্য সম্পৰ্কে যি প্ৰশ্ন উত্থাপন কৰিছে, সেয়া যুগে যুগে প্ৰাসংগিক হৈ আহিছে। জন

মিল্টনে এই কাব্যত যি গভীৰ ধৰ্মীয় আৰু দাৰ্শনিক তত্ত্ব দাঙি ধৰি মানব জীৱনৰ পাপ আৰু পতনৰ কাহিনী বৰ্ণনা কৰিছে, সেয়া কেৱল তেওঁৰ সময়ৰেই নহয়, বৰং সকলো যুগৰ বাবে এক অৰ্থপূৰ্ণ বাৰ্তা বহন কৰিছে।

মানুহৰ জীৱনৰ বিভিন্ন সমস্যা প্ৰতিফলিত কৰা এই কাব্য আজিও প্ৰাসংগিক, বিশেষকৈ তলত উল্লেখ কৰা ক্ষেত্ৰসমূহত

স্বাধীন চিন্তাৰ দ্বন্দ্ব: পেৰাডাইচ লষ্টত আদম, ইভ, আৰু চয়তানৰ কাহিনী মানৱজীৱনৰ স্বাধীন চিন্তাৰ দ্বন্দ্বৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি বৰ্ণনা কৰা হৈছে। এই দ্বন্দ্বই জীৱনত ভুল শুদ্ধ নিৰ্বাচনৰ সমস্যা আৰু তাৰ ফলাফলৰ বিষয়ে এক গভীৰ চিন্তাৰ খোৰাক যোগায়। মানৱ জাতিৰ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণৰ স্বাধীনতা আৰু তাৰ ফলাফলৰ বিষয়বস্তু আজিও সমাজত প্ৰাসংগিক, কিয়নো মানুহে নিজৰ সিদ্ধান্তৰ বাবে নিজেই দায়িত্ব বহন কৰিব লগা হয়।

ধৰ্ম আৰু নৈতিকতা: এই কাব্যত মূলত ঈশ্বৰ আৰু চয়তানৰ দ্বন্দ্বৰ জৰিয়তে নৈতিকতা, ধৰ্মীয় বিশ্বাস আৰু আধ্যাত্মিকতাৰ বিষয়ে আলোচনা কৰা হৈছে। এই বিষয়সমূহ আজিও মানুহৰ জীৱন আৰু সমাজত এক গভীৰ প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰি আহিছে।

বিদ্ৰোহ আৰু সৃষ্টিশীলতা: চয়তানে ঈশ্বৰৰ বিৰুদ্ধে কৰা বিদ্ৰোহ মূলত এক সৃষ্টিশীল বিকল্প চিন্তাৰ প্ৰতীক হিচাপে গণ্য কৰিব পাৰি। চয়তানৰ বিদ্ৰোহৰ কাহিনী মানুহৰ আত্মবিশ্বাস, প্ৰতিবাদ, আৰু সৃষ্টিশীলতাৰ স্বাধীনতাক প্ৰতিনিধিত্ব কৰে। সমাজত আধিপত্য, চাপেৰে ধৰ্মীয় নিয়ম প্ৰয়োগ আদিৰ বিৰুদ্ধে আজিও বিদ্ৰোহ অব্যাহত আছে।

মানৱ জীৱনৰ অৰ্থ আৰু মূল্যবোধৰ সন্ধান: আদম আৰু ইভৰ পতনৰ কাহিনী চৰ্চাৰ জৰিয়তে মিল্টনে মানৱ জীৱনৰ মূল অৰ্থ আৰু মানৱীয় প্ৰমূল্যৰ বিষয়ে এক গভীৰ আলোচনাৰ বাট মুকলি কৰিছে। ইয়াত তেওঁ মানুহৰ সীমাবদ্ধতা আৰু

অশুদ্ধিৰ কথাও স্পষ্টভাৱে বৰ্ণনা কৰিছে, যিয়ে মানৱ জীৱনৰ এক সঠিক মাপকাঠি উলিয়াবলৈ চেষ্টা কৰিছে।

দৈনন্দিন জীৱনৰ সংগ্ৰামৰ ৰূপক: পেৰাডাইচ লষ্টত অমৰত্বৰ পৰা মৃত্যু আৰু বেদনাৰ গাঁথা চৰ্চা কৰা হৈছে। এই কাব্যগ্ৰন্থৰ সংঘাত মানুহে নিজৰ জীৱনৰ প্ৰতিদিনৰ সংঘাত, দুখ-কষ্টৰ লগত তুলনা কৰিব পাৰে। সকলো বিভীষিকাৰ অন্তত আশাৰ দীপ লুকাই থাকে—এই ভাবনাই কাব্যখনত প্ৰাধান্য পাইছে।

সেইদৰে পেৰাডাইচ লষ্টক এক মননশীল আৰু প্ৰাসংগিক সাহিত্যকীৰ্তি হিচাপে গণ্য কৰা হয়, কিয়নো ইয়াত উত্থাপিত মূল বিষয়বস্তুয়ে যুগান্তৰলৈ মানৱ জাতিক উৎসাহিত আৰু প্ৰভাবিত কৰি আহিছে।

স্যুমুৱেল টেইলৰ কলেৰিজ

স্যুমুৱেল টেইলৰ কলেৰিজ (১৭৭২-১৮৩৪) আছিল ইংলেণ্ডৰ এজন প্ৰসিদ্ধ কবি, সমালোচক আৰু দাৰ্শনিক, যিজনক ইংৰাজী ৰোমান্টিক সাহিত্যৰ অন্যতম প্ৰতিনিধি বুলি গণ্য কৰা হয়। কলেৰিজৰ সাহিত্যিক জীৱনত ব্যক্তিগত জীৱনৰ বহু প্ৰভাৱ পৰা দেখা যায়।

কলেৰিজৰ জন্ম হৈছিল ১৭৭২ চনৰ ২১ অক্টোবৰত ইংলেণ্ডৰ ডেভনশ্বায়াৰত। তেওঁ সৰুতে পিতৃ-মাতৃক হেৰুৱাৰ পাছত বহু সমস্যাৰ সন্মুখীন হয়। কৈশোৰত তেওঁ পঢ়া শুনাত যথেষ্ট মনোযোগী আছিল, আৰু অধ্যবসায়ৰ জৰিয়তে আৰ্থৰিয়ান ল' স্কুলৰ পৰা কেম্ব্ৰিজ বিশ্ববিদ্যালয়লৈ যাবলৈ সক্ষম হৈছিল। কিন্তু তেওঁ শিক্ষা সম্পূৰ্ণ কৰিব নোৱাৰিলে।

এই সময়তে তেওঁৰ সৈতে কবি উইলিয়াম ৱৰ্ডছৱৰ্থৰ বন্ধুত্ব হয়। তেওঁলোকৰ বন্ধুত্বৰ ফলতেই ৰোমান্টিক আন্দোলনৰ জন্ম হয়। তেওঁলোক একেলগে ১৭৯৮ চনত “Lyrical Ballads” নামৰ কাব্যসংগ্ৰহ প্ৰকাশ কৰে, যাক ৰোমান্টিক যুগৰ

আৰম্ভণি বুলি গণ্য কৰা হয়। কলেৰিজৰ কবিতাত কল্পনা আৰু ৰোমান্টিক অভিজ্ঞতাৰ প্ৰতিফলন পোৱা যায়। তেওঁ “The Rime of the Ancient Mariner” আৰু “Kubla Khan”ৰ দৰে অসাধাৰণ কবিতা ৰচনা কৰিছিল।

কলেৰিজ দৰ্শনৰ প্ৰতি গভীৰভাৱে আকৰ্ষিত আছিল, আৰু তেওঁৰ এই দাৰ্শনিক চিন্তাই তেওঁৰ কাব্যত বহু প্ৰভাৱ পেলাইছিল।

সমালোচনা সাহিত্য জগত খনতো কলেৰিজে বিশেষ ভাৱে সিদ্ধহস্ত আছিল। কাব্যগ্ৰন্থৰ উপৰিও কলেৰিজৰ “Biographia Literaria” নামৰ সমালোচনা গ্ৰন্থখন বিশেষ স্থান দখল কৰি আছে।

তেওঁৰ ৰচনা Biographia Literaria সাহিত্য সমালোচনাৰ ক্ষেত্ৰত এক মাইলষ্টোন হিচাপে গণ্য। এই গ্ৰন্থত তেওঁ কাব্যৰ মূল উদ্দেশ্য, কবিৰ কল্পনাশক্তি আৰু সাহিত্যত কল্পনাৰ ভূমিকা সম্পৰ্কে গভীৰ আলোচনা কৰিছে।

কলেৰিজৰ জীৱনৰ অন্তিম ভাগত তেওঁ স্বাস্থ্য ভাগি পৰিছিল। দীৰ্ঘদিন ধৰি নিচায়ুক্ত দ্ৰব্য সেৱন কৰি থকাৰ ফলত শাৰীৰিক আৰু মানসিকভাৱে তেওঁ দুৰ্বল হৈছিল। দীৰ্ঘদিন ধৰি হোৱা স্বাস্থ্য সমস্যাৰ ফলত ১৮৩৪ চনৰ ২৫ জুলাইত তেওঁ ৬১ বছৰ বয়সত প্ৰাণ ত্যাগ কৰে।

কলেৰিজে তেওঁৰ ৰচনাসমূহৰ দ্বাৰা সমসাময়িক লেখকসকল আৰু ভৱিষ্যতৰ সাহিত্যিকসকল ওপৰত গভীৰ প্ৰভাৱ পেলাইছে। স্যেমুৱেল টেইলৰ কলেৰিজৰ কবিতাসমূহৰ প্ৰাসংগিকতা আজিও অপৰিসীম। তেওঁৰ লেখাসমূহে মূলত ৰোমান্টিক যুগৰ অনুভৱ আৰু প্ৰকৃতিৰ সৈতে মানৱমনৰ গভীৰ সংযোগৰ বিষয়বস্তু উপস্থাপন কৰিছে, যি আজিৰ দিনতো প্ৰাসংগিক।

কলেৰিজৰ “The Rime of the Ancient Mariner” আৰু “Kubla Khan”ৰ দৰে কবিতাবোৰৰ কিছু প্ৰাসংগিক দিশঃ

মানৱ-প্ৰকৃতিৰ সম্পৰ্ক: কলেৰিজৰ কবিতাই মানুহ আৰু প্ৰকৃতিৰ মাজৰ গভীৰ সংযোগ আৰু ইয়াক ৰক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা প্ৰতিফলিত কৰিছে। আজিৰ পৰিৱেশ-সচেতনতাৰ প্ৰেক্ষাপটত এয়া অতি প্ৰাসংগিক। “The Rime of the Ancient Mariner” কবিতাত এজন নাৱিকৰ অভিজ্ঞতাৰ জৰিয়তে এই চিন্তাক গভীৰভাৱে প্ৰকাশ কৰিছে। নাৱিকজনে এটা এলব্ৰেটচ চৰাই হত্যা কৰাৰ ফলত সন্মুখীন হোৱা বিভিন্ন সমস্যাৰ বিষয়ে বৰ্ণনা কৰিছে। এলব্ৰেটচ হত্যাৰ প্ৰতিবাদত গোটেই সমুদ্ৰ উত্তাল হৈ নাৱিকসকলক বিপদৰ মুখলৈ ঠেলি দিছে। কলেৰিজৰ এই কবিতাই সৰ্বকালৰ প্ৰাসংগিক মানুহ প্ৰকৃতিৰ সম্পৰ্ক প্ৰতিফলিত কৰিছে।

আধ্যাত্মিকতা আৰু দাৰ্শনিক চিন্তাধাৰা: কলেৰিজৰ কবিতাৰ মাজেৰে আধ্যাত্মিক আৰু দাৰ্শনিক চিন্তাধাৰাৰ প্ৰতিফলন পোৱা যায়।

মানৱ অনুভৱৰ গভীৰতা: কলেৰিজৰ কবিতাই পাঠকৰ মনত গভীৰ অনুভৱ, ভয় আৰু মায়াৰ উদ্ৰেক কৰায়। “Kubla Khan” কবিতাত স্বপ্নৰ বৰ্ণনা আৰু চিত্ৰৰ মাধ্যমেৰে সৃষ্টিৰ অতিপ্ৰাকৃত আৰু অলৌকিক দিশ দেখুৱাইছে। কলেৰিজে সপোনত কুবলা খানৰ নগৰী দেখিবলৈ পায় আৰু এই কবিতাটিত তেওঁ এই সপোন বৰ্ণনা কৰিছে। তেওঁৰ সপোনৰ অসম্পূৰ্ণ হৈ ৰয়, ফলত এই কবিতাটি এটা অসম্পূৰ্ণ কবিতা।

ৰোমান্টিক আন্দোলনৰ মূলমন্ত্ৰ: কলেৰিজৰ সৃষ্টিসমূহত ৰোমান্টিক আন্দোলনৰ মূল দিশসমূহ যেনে সৃজনশীলতা, স্বাধীনতা আৰু মানৱ অভিজ্ঞতাৰ গভীৰতা প্ৰতিফলিত। এই আন্দোলনৰ ভাৱধাৰা আৰু বিষয়বস্তুবোৰে আজিও বহু সাহিত্যিকৰ মাজত অনুপ্ৰেৰণা সৃষ্টি কৰি আহিছে।

স্যামুৱেল টেইলৰ কলেৰিজৰ কবিতাসমূহে গভীৰ অৰ্থ বহন কৰে, সেয়েহে তেওঁৰ কবিতাৰ আদৰ আজিও পূৰ্বৰ দৰেই অটুট আছে।

স্যামুৱেল জনচন

স্যেমুৱেল জনচনে (১৭০৯-১৭৮৪ ইংলেণ্ডৰ সাহিত্যে, ভাষা, আৰু সমালোচনাত এক গুৰুত্বপূৰ্ণ অৱদান আগবঢ়াইছে। তেওঁ সাহিত্যিক, সমালোচক, অভিধান প্ৰণেতা, আৰু কবি হিচাপে তেওঁৰ জ্ঞান, দক্ষতা, আৰু ভাষাৰ প্ৰতি তেওঁৰ গভীৰ অনুৰাগৰ বাবে পৰিচিত। জনচনৰ জীৱন, তেওঁৰ কৃতি, আৰু তেওঁ সাহিত্যিক দিব পৰা প্ৰাসংগিকতা কয়েক ভাবে বিশ্লেষণ কৰিব পৰা যায়।

স্যেমুৱেল জনচনৰ জন্ম ১৭০৯ চনৰ ১৮ ছেপ্টেম্বৰ তাৰিখে ইংলেণ্ডৰ লিচফিল্ডত হৈছিল। যদিও তেওঁ কম বয়সতেই নানা স্বাস্থ্যগত সমস্যাৰ সন্মুখীন হৈছিল, তেওঁ পেমব্ৰোক কলেজত অধ্যয়ন কৰিছিল। তেওঁ আৰ্থিক অসুবিধাৰ বাবে শিক্ষা শেষ কৰিব পৰা নাছিল, কিন্তু নিজে অধ্যয়ন কৰি জ্ঞানৰ বিকাশ ঘটাইছিল।

স্যেমুৱেল জনচনৰ সবাতোকৈ প্ৰসিদ্ধ গ্ৰন্থ হ'ল A Dictionary of the English Language (১৭৫৫)। জনচনে একাণপতীয়া প্ৰচেষ্টাৰে প্ৰায় ন-বছৰ ধৰি এই অভিধান প্ৰণয়নৰ কাম কৰিছিল। এই অভিধান ইংলেণ্ডৰ ভাষা সাহিত্যত এক গুৰুত্বপূৰ্ণ স্থান দখল কৰি ইংৰাজী ভাষাৰ শব্দৰ অৰ্থ, উৎস, আৰু ব্যৱহাৰৰ প্ৰামাণ্য দলিল হিচাপে স্বীকৃত হয়।

প্ৰধান কৃতি:

1. A Dictionary of the English Language (১৭৫৫) – ইংৰাজী ভাষাৰ প্ৰথম ব্যৱহৃত আৰু বিশদ অভিধান, এই অভিধানত জনচনে নিজ হাতে প্ৰায় ৪০,০০০ শব্দ সংযোজন কৰিছিল।

2. The Lives of the Most Eminent English Poets (১৭৭৯-৮১) – প্ৰখ্যাত কবিসকলৰ জীৱন আৰু কাব্যৰ ওপৰত এক বিস্তাৰিত আলোচনা।

3. Rasselas (১৭৫৯) – এখনি দাৰ্শনিক উপন্যাস, য’ত জনচনে জীৱন, সুখ, আৰু স্বাধীনতাৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিছে।

4. The Rambler আৰু The Idler – জনচনে সম্পাদনা কৰা এই periodical essay সমূহে তেওঁৰ সমালোচনামূলক দক্ষতাৰ নিদৰ্শন দাঙি ধৰিছিল।

জনচনৰ কৃতিৰ প্ৰাসংগিকতা মাত্ৰ তেওঁৰ জীৱনকালতে সীমাবদ্ধ নহয়। তেওঁ আধুনিক ইংৰাজী সাহিত্য আৰু সমালোচনাৰ মূলভেটি গঢ়ি তুলিছিল। বিশেষকৈ তেওঁৰ A Dictionary of the English Language গ্ৰন্থই ইংৰাজী ভাষাৰ সংজ্ঞা আৰু অৰ্থৰ ওপৰত এক নিৰ্ভৰযোগ্য ভেটি গঢ়ি তুলিছিল। লগতে দৰ্শনমূলক লেখা, কাব্য আৰু সমালোচনাৰ বাবে তেখেতক আধুনিক সাহিত্যৰ এজন শক্তিশালী লেখকৰ ৰূপত গণ্য কৰা হয়।

স্যেমুৱেল জনচনৰ প্ৰৱন্ধসমূহ ইংৰাজী ভাষা আৰু সাহিত্যৰ বিস্তাৰত অমৰ হৈ আছে। জনচনৰ নিৰ্ভীক সমালোচনাই সাহিত্যৰ মানদণ্ড উন্নত কৰাত সহায় কৰে।

সেয়েহে জনচন ইংৰাজী সাহিত্যত এক অনন্য স্থানত অধিষ্ঠিত।

ব্ৰন্টি ভগ্নীসকল (Bronte Sisters) ইংলেণ্ডৰ এটা প্ৰসিদ্ধ সাহিত্যিক পৰিয়ালৰ তিনিগৰাকী সাহিত্যিক ভগ্নী – চাৰ্লট ব্ৰন্টি, এমিলি ব্ৰন্টি আৰু এন ব্ৰন্টি। ১৯শ শতিকাৰ এই ভগ্নীসকলে ইংৰাজী সাহিত্যত গভীৰ প্ৰভাৱ পেলাইছিল। তেওঁলোকৰ

সাহিত্য ৰচনাত যুগান্তকাৰী ৰোমান্টিক আৰু গথিক শৈলী আৰু মহিলা লেখকৰ প্ৰতিভাৰ প্ৰতিফলন দেখা যায়, যিয়ে সেই সময়ৰ সমাজৰ মানসিকতা আৰু নীতি-নিৰ্দেশনাক প্ৰত্যাহ্বান জনাইছিল।

1. চাৰ্লট ব্ৰন্টি (Charlotte Brontë): চাৰ্লট ব্ৰন্টি (Charlotte Brontë) ব্ৰন্টি ভগ্নীসকলৰ আটাইতকৈ জ্যেষ্ঠ ভগ্নী। চাৰ্লট ব্ৰন্টি Jane Eyre (১৮৪৭) নামৰ উপন্যাসৰ বাবে বিশেষকৈ বিখ্যাত। এই উপন্যাসখনৰ জৰিয়তে তেওঁ বিশ্ব সাহিত্যত এক স্থায়ী স্থান লাভ কৰে। Jane Eyre উপন্যাস খন একে নামৰ এগৰাকী ছোৱালীৰ জীৱনৰ সংগ্ৰাম, প্ৰেম, আৰু আত্মনিৰ্ভৰশীলতাৰ কাহিনী। উপন্যাসখনত এগৰাকী মহিলাৰ মানসিক শক্তি আৰু স্বাধীনতাৰ ইচ্ছাক ধৰা হৈছে, যিয়ে সেই সময়ৰ সমাজৰ মানসিকতাক প্ৰত্যাহ্বান জনাইছে।

চাৰ্লট ব্ৰন্টিয়ে তেওঁৰ সাহিত্যত সামাজিক ভাৰসাম্য, লিংগ বৈষম্য আৰু সামাজিক প্ৰথাৰ প্ৰতি তেওঁৰ দৃষ্টিভংগীৰ প্ৰতিফলন ঘটাইছে। তেওঁৰ আন উপন্যাসবোৰৰ ভিতৰত Shirley (১৮৪৯) আৰু Villette (১৮৫৩) উল্লেখযোগ্য। এই উপন্যাসবোৰতো তেওঁ সমাজৰ বিভিন্ন দিশ, শ্ৰেণী বৈষম্য আৰু মহিলাৰ কঠোৰ জীৱনক প্ৰতিফলিত কৰিছে।

তেওঁৰ জীৱন সংগ্ৰাম আৰু লেখাৰ বিৰল শক্তিকে চাৰ্লট ব্ৰন্টিয়ে সেই সময়ৰ মহিলা লেখকসকলৰ বাবে এক নতুন পথ প্ৰদৰ্শন কৰিছিল। তেওঁৰ সাহিত্যকৰ্মৰ ভিতৰত গভীৰ আবেগ, ব্যক্তিগত সংগ্ৰাম আৰু সমাজৰ প্ৰতি বিদ্ৰোহৰ স্পষ্ট প্ৰতিফলন দেখা যায়।

এমিলি ব্ৰন্টি (Emily Brontë) এগৰাকী ইংৰাজ সাহিত্যিক আৰু ব্ৰন্টি ভগ্নীসকলৰ মাজত সৰ্বাধিক ৰহস্যময় আৰু পৃথক ৰূপে পৰিচিত। তেওঁ Wuthering Heights (১৮৪৭) নামৰ একমাত্ৰ উপন্যাসখনৰ বাবে বিখ্যাত। এই গথিক তথা ৰোমান্টিক উপন্যাসখনত দৰ্শকসকলক গভীৰভাৱে প্ৰভাৱিত কৰা প্ৰতিহিংসা,

প্ৰেম, আৰু আৱেগৰ কাহিনী সন্নিৱিষ্ট আছে। Wuthering Heights উপন্যাসখনত কেইটিং হাইটছ আৰু থ্ৰাশক্ৰুছ নামৰ দুটা পৰিয়ালৰ মাজৰ সংঘাত আৰু হীথক্লিফ আৰু কেথিৰ গভীৰ প্ৰেমৰ কাহিনী অতি গুৰুত্বসহকাৰে প্ৰকাশ পাইছে।

এমিলি ব্ৰন্টিৰ সাহিত্যশৈলীত প্ৰাকৃতিক দৃশ্যৰ প্ৰতিফলন, ৰহস্যময়তা, আৰু মানৱ সত্তাৰ গভীৰ বৰ্ণনা পোৱা যায়। তেওঁৰ লেখাত প্ৰকৃতিৰ অপূৰ্ব সৌন্দৰ্য আৰু চৰিত্ৰসমূহৰ আৱেগৰ প্ৰতিফলন দেখা যায়।

এমিলিৰ লেখাৰ স্বকীয় ভংগীয়ে সেই সময়ৰ সাহিত্যিক পৰিৱেশত এক গভীৰ প্ৰভাৱ পেলাইছিল। যদিও জীৱনকালত তেওঁ স্বীকৃতি লাভ কৰা নাছিল, তেওঁৰ Wuthering Heights আলোচনাৰ বিষয় হৈ পৰে আৰু আধুনিক সাহিত্যত তেওঁ অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ স্থান লাভ কৰে।

এনি ব্ৰন্টি (Anne Brontë) ব্ৰন্টি ভগ্নীসকলৰ ভিতৰত আটাইতকৈ সৰু। চাৰ্লট আৰু এমিলিৰ দৰে তেওঁও সাহিত্যৰ জগতত বিশেষ স্থান লাভ কৰিছে। এনিয়ে তেওঁৰ বাস্তৱবাদী আৰু চূড়ান্ত সামাজিক সচেতন সাহিত্যৰ বাবে পৰিচিত। তেওঁৰ দুখন বিখ্যাত উপন্যাস Agnes Grey (১৮৪৭) আৰু The Tenant of Wildfell Hall (১৮৪৮) ত তেওঁ সেই সময়ৰ সমাজৰ কঠোৰ বাস্তৱ আৰু সেই সময়ৰ নাৰীসকলৰ সংগ্ৰামৰ কাহিনী সন্নিৱিষ্ট কৰিছে।

The Tenant of Wildfell Hall: এনিয়ে এই উপন্যাসখনৰ জৰিয়তে পৰিস্ফুটিত কৰিছে লিংগ বৈষম্য, বৈবাহিক অধিকাৰ আৰু সমাজৰ কুটিল মানসিকতা। এই উপন্যাসখনত হেলেন গ্ৰাহাম নামৰ এগৰাকী নাৰী তেওঁৰ স্বামীৰ অপব্যৱহাৰ আৰু অত্যাচাৰৰ পৰা পলায়ন কৰি সমাজৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ ঘোষণা কৰে। উপন্যাসখন সেই সময়ৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত অতি সাহসী আৰু প্ৰগতিশীল বুলি গণ্য কৰা হৈছিল, আৰু কিছুসংখ্যক সমালোচকৰ মতে, এইখন ইংৰাজী সাহিত্যৰ প্ৰথম ফেমিনিষ্ট উপন্যাস বুলি ধৰা যায়।

এনি ব্ৰন্টিয়ে তেওঁৰ সাহিত্যত কঠোৰ বাস্তৱবাদ, নাৰী মুক্তিৰ তীব্ৰ বোধ, আৰু আত্মবিশ্বাসী স্বৰেৰে সমাজৰ কৃত্ৰিম মানসিকতা আৰু শোষণৰ বিৰুদ্ধে মাত মতাৰ চেষ্টা কৰিছে। তেওঁৰ উপন্যাসবোৰে পাঠকক নাৰীসকলৰ সংগ্ৰামৰ ওপৰত চিন্তাৰ এক নতুন দিশ দৰ্শাইছে আৰু সেই সময়ৰ সাহিত্যত এক বিশেষ স্থান লাভ কৰিছে।

ব্ৰন্টি ভগ্নীসকলে সেই সময়তে নিজ নিজ লেখাৰ যোগেদি সমাজৰ প্ৰচলিত ধাৰণাসমূহৰ প্ৰতি প্ৰত্যাছান জনাইছিল আৰু ইংৰাজী সাহিত্যত নিজস্ব স্থান লাভ কৰিছিল। তেওঁলোকৰ লেখাসমূহে শ্ৰেণীসংগ্ৰাম, মহিলাৰ স্থান, আৱেগৰ শক্তি আৰু নিজস্ব চিন্তাৰ স্বাধীনতাৰ ওপৰত গভীৰ আলোকপাত কৰে আৰু সমকালীন সাহিত্যৰ ওপৰত এক গভীৰ প্ৰভাৱ পেলাইছে।

ভাৰ্জিনিয়া উল্ফ

ভাৰ্জিনিয়া উল্ফ (Virginia Woolf) ইংলেণ্ডৰ এগৰাকী প্ৰখ্যাত সমালোচক সাহিত্যিক। ২৫ জানুৱাৰী, ১৮৮২ চনত জন্মগ্ৰহণ কৰা উল্ফ আধুনিক ইংৰাজী সাহিত্যৰ অন্যতম গুৰুত্বপূৰ্ণ নাম। সাহিত্যকৰ্মত চেতনা প্ৰবাহৰ কৌশল (stream of consciousness) ব্যৱহাৰৰ বাবে তেওঁ বিশেষভাৱে পৰিচিত।

মহত্বপূৰ্ণ সাহিত্যকৰ্মসমূহ:

“Mrs. Dalloway” (1925) – এই

“To the Lighthouse” (1927) – “Orlando” (1928) –

“A Room of One’s Own” (1929) – মহিলা আৰু সাহিত্যৰ বিষয়ত থকা বাধাৰ ওপৰত লিখা এটি প্ৰবন্ধ।

উল্ফৰ লেখাত সাধাৰণতে আত্মৰ অস্তিত্ব, সময়ৰ ধাৰা, লিংগ আৰু মানসিক স্থিতিৰ গভীৰ বিশ্লেষণ পোৱা যায়। তেওঁ মহিলাৰ অধিকাৰ আৰু স্বতন্ত্ৰতাৰ ওপৰত বিশেষ গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছিল।

ব্যক্তিগত জীৱন:

ভাৰ্জিনিয়া উল্ফৰ জীৱন মানসিক স্বাস্থ্যৰ সমস্যাৰে ভৰপূৰ আছিল। ১৯৪১ চনত, ডিপ্ৰেছনৰ ফলত তেওঁ আত্মহত্যা কৰে। তেওঁৰ সাহিত্যকীৰ্তি আৰু সমালোচনামূলক প্ৰবন্ধসমূহ বৰ্তমানো সাহিত্যৰ জগতত বিশেষ স্থান অধিকাৰ কৰি আছে। ভাৰ্জিনিয়া উল্ফৰ প্ৰাসংগিকতা সময়ৰ উৰ্ধত। কালজয়ী সাহিত্যত লিংগ অধ্যয়ন, আৰু মানৱীয় প্ৰমূল্যৰ প্ৰতিফলন বিশেষভাবে অনুভূত হয়। ভাৰ্জিনিয়া উল্ফৰ *A Room of One's Own* লিংগভেদ অধ্যয়নৰ ক্ষেত্ৰত এখন কালজয়ী ৰচনা। *A Room of One's Own* ৰচনাখনিত মহিলাৰ স্বাধীনতা, শিক্ষা, আৰু আৰ্থিক স্বতন্ত্ৰতাৰ কথা আলোচিত হৈছে। তেওঁ সাহিত্যৰ আধুনিকতাবাদৰ অন্যতম পথিকৃত আৰু মহিলা অধিকাৰ আৰু লিংগৰ ভূমিকা লৈ সততে আলোচনা কৰা এগৰাকী সাহিত্যিক হিচাপে বৰ্তমান সময়তো সমানে প্ৰাসংগিক। তেওঁৰ প্ৰাসংগিকতা কিছুমান বিশেষ ক্ষেত্ৰত উল্লেখযোগ্য:

আধুনিক সাহিত্যৰ কৌশল আৰু ধাৰা

উল্ফৰ উপন্যাসসমূহে চেতনা প্ৰবাহ (stream of consciousness) আৰু সময়ৰ বহুমুখী চেতনাৰ ভিন্ন কৌশল সৃষ্টিত বিশেষ ভূমিকা পালন কৰিছে।

“Mrs. Dalloway” আৰু “To the Lighthouse” আধুনিক সাহিত্যৰ শৈলীৰ বিকাশত মাইলষ্টোন স্বৰূপ।

উপন্যাসসমূহত উল্ফৰ বৰ্ণনা আৰু চৰিত্ৰসমূহৰ মানসিকতা উদঘাটনৰ পদ্ধতি সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত সদায়ে বিশেষভাৱে প্ৰাসংগিক।

লিংগ আৰু মহিলাৰ অধিকাৰ

বৰ্তমানৰ লিংগ অধ্যয়ন আৰু ফেমিনিজমৰ চৰ্চাত উল্ফৰ দৃষ্টিভংগী কেন্দ্ৰীয়ভাৱে স্থান পায়।

“Orlando” উপন্যাসখনত লিংগৰ সৰল সীমাৰ ওপৰত গুৰু দিয়াৰ বাবে তাক সমসাময়িক অধ্যয়নৰ অন্যতম উৎস ৰূপে ধৰা হয়।

উল্ফৰ জীৱন আৰু সাহিত্যৰ মাজত মানসিক স্বাস্থ্যৰ সমস্যা এক গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়।

তেওঁৰ দুখ আৰু উদ্বেগৰ অভিজ্ঞতাসমূহ চৰিত্ৰ আৰু প্লটত গভীৰভাৱে প্ৰতিফলিত হৈছে।

মানসিক স্বাস্থ্যৰ বিষয়ে বৰ্তমানৰ সচেতনতাৰ সময়ত, উল্ফৰ জীৱনৰ দৃষ্টান্তসমূহ বিশেষ প্ৰাসংগিক।

উল্ফৰ সাহিত্যত পাঠকৰ অনুভৱৰ ওপৰত গুৰু আৰোপ কৰা দেখা যায়। তেওঁ পৰম্পৰাগত কাহিনী বৰ্ণনাৰ ধাৰাক ভাঙি, ব্যক্তিগত আৰু অন্তৰ্দৃষ্টিপূৰ্ণ অনুভৱৰ ওপৰত উপন্যাস ৰচনা কৰি Stream of consciousness শৈলীৰ সূচনা কৰে।

সমাপ্তি

ভাৰ্জিনিয়া উল্ফৰ সাহিত্যৰ প্ৰাসংগিকতা কেবল তেওঁৰ সময়ৰ সীমাতে আবদ্ধ নহয়। তেওঁৰ চিন্তা-চৰ্চা আৰু সাহিত্যিক ভংগী সাহিত্যৰ আধুনিক আৰু উত্তৰ-আধুনিক যুগত অত্যন্ত গুৰুত্বপূৰ্ণ স্থান দখল কৰি আছে। তেওঁ এজন লেখিকা হিচাপে সময়তকৈ আগবঢ়া আছিল, আৰু তেওঁৰ দৰ্শনে এতিয়াও নতুন নতুন পাঠকক অনুপ্ৰেৰণা যোগায়।

টি. এচ. এলিয়ট

টি. এচ. এলিয়ট (T.S. Eliot) বিংশ শতাব্দীৰ অন্যতম প্ৰভাৱশালী কবি আৰু সাহিত্যিক। এজন আধুনিকতাবাদী কবি, নাট্যকাৰ, সমালোচক আৰু সম্পাদক হিচাপে তেওঁৰ খ্যাতি বিশ্বজোৰা। তেওঁৰ ব্যক্তিগত আৰু সাহিত্যিক জীৱন কিছুমান বিশেষ দিশত বিশ্লেষণ কৰিব পাৰি।

টি. এচ. এলিয়টৰ জন্ম ২৬ ছেপ্টেম্বৰ, ১৮৮৮ চনত আমেৰিকাৰ মিছৌৰি ৰাজ্যৰ চেইণ্ট লুইছত হৈছিল।

তেওঁ এটা শিক্ষিত আৰু সাংস্কৃতিক পৰিয়ালৰ পৰা আহিছিল।

তেওঁ হাৰ্ভাৰ্ড বিশ্ববিদ্যালয়ত শিক্ষা লাভ কৰে আৰু দৰ্শন আৰু সাহিত্যৰ প্ৰতি গভীৰভাৱে আগ্ৰহী হয়। পিচলৈ তেওঁ কেমব্ৰিজ বিশ্ববিদ্যালয়তো অধ্যয়ন কৰে।

১৯১৫ চনত তেওঁ ভিভিয়েন হায়-ব্ৰুড নামৰ এগৰাকী ইংৰাজ মহিলাক বিবাহ কৰে। কিন্তু এই দাম্পত্যজীৱন সুখৰ নাছিল। ভিভিয়েনৰ মানসিক সমস্যা আছিল, আৰু ইয়ে এলিয়টৰ ব্যক্তিগত জীৱনত গভীৰ প্ৰভাৱ পেলাইছিল।

এলিয়ট পিছলৈ এংলিকান খ্ৰীষ্টান ধৰ্মত ধৰ্মান্তৰিত হৈছিল (১৯২৭ চন)। এই ধৰ্মীয় পৰিৱৰ্তনে তেওঁৰ সাহিত্যত গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰভাৱ পেলাইছিল।

১৯২৭ চনত তেওঁ ব্ৰিটিছ নাগৰিকত্ব গ্ৰহণ কৰে, আৰু তাৰ পিছৰে পৰা ইংলেণ্ড তেওঁৰ স্থায়ী বাসস্থান হয়।

টি. এচ. এলিয়টক আধুনিক সাহিত্যৰ অন্যতম কাণ্ডাৰী বুলি গণ্য কৰা হয়। তেওঁ আধুনিক ইংৰাজী সাহিত্যত এক নতুন যুগৰ সূচনা কৰিছে।

প্ৰধান কাব্যকৃতি:

The Waste Land (১৯২২):

আধুনিক জীৱনৰ শূন্যতা, সাংস্কৃতিক মলিনতা, আৰু বিশ্বাসৰ অভাৱৰ সৈতে সম্পৰ্কিত সময়ৰ অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ আধুনিক কবিতা।

The Love Song of J. Alfred Prufrock (১৯১৫):

এক আত্মপ্ৰত্যয়হীন আৰু অকলশৰীয়া ব্যক্তিৰ মানসিক দ্বন্দ্বৰ ছবি।

Four Quartets (১৯৪৩):

এই কাব্যসঙ্কলনত ধাৰ্মিক চিন্তা আৰু কালৰ সীমাবদ্ধতাৰ বিষয়বস্তু গুৰুত্ব পাইছে।

Ash Wednesday (1930):

এই কবিতাত এলিয়টৰ ধৰ্মীয় পৰিবৰ্তন আৰু আধ্যাত্মিক চিন্তাধাৰা প্ৰকাশ পাইছে।

নাট্যকৃতি:

এলিয়টৰ নাটকসমূহ কাব্যত ৰচিত। এলিয়টৰ নাটকৰ মাজত Murder in the Cathedral (১৯৩৫) আৰু The Cocktail Party (১৯৪৯) বহুল প্ৰশংসিত। The Family Reunion আৰু The Rock তেওঁৰ আন দুখন উল্লেখযোগ্য কাব্যনাট।

তেওঁ নাটকৰ জৰিয়তে ধৰ্মীয় আৰু সামাজিক দৃষ্টিভঙ্গী প্ৰকাশ কৰিছিল।

সাহিত্য সমালোচনা:

এলিয়টে “Tradition and the Individual Talent” (১৯১৯) নামৰ প্ৰবন্ধৰ জৰিয়তে সাহিত্যিক চিন্তাধাৰাক নতুন গুৰুত্ব দিলে।

তেওঁৰ মতে, সাহিত্যত ঐতিহ্য আৰু ব্যক্তিগত সৃষ্টিশীলতাৰ মাজত এক সুসমন্বয় থাকিব লাগে।

সম্পাদক আৰু প্ৰকাশক:

এলিয়ট Faber and Faber নামৰ প্ৰকাশন সংস্থাৰ সৈতে জড়িত আছিল। তাতে তেওঁৰ নেতৃত্বত বহু প্ৰতিভাবান লেখকৰ কৃতি প্ৰকাশিত হয়।

প্ৰাপ্তি আৰু সন্মান

১৯৪৮ চনত, টি. এচ. এলিয়টক নবেল সাহিত্য পুৰস্কাৰ প্ৰদান কৰা হয়।

এলিয়ট আধুনিক সাহিত্যৰ ৰূপান্তৰৰ অন্যতম পথিকৃত। তেওঁৰ ৰচনাত পূৰ্বৰ কাব্যিক ঐতিহ্য আৰু নতুন যুগৰ সংস্কৃতিৰ মিশ্ৰণ দেখা যায়।

টি. এচ. এলিয়টৰ ব্যক্তিগত জীৱনৰ পীড়া আৰু ধৰ্মীয় বিশ্বাস তেওঁৰ সাহিত্যৰ কেন্দ্ৰীয় বিষয়। আধুনিক জীৱনৰ সংকট আৰু সম্ভাৱনাক তেওঁ নতুন ৰূপত প্ৰতিফলিত কৰিছে।

টি. এচ. এলিয়টক 1948 চনত সাহিত্যৰ নোবেল পুৰস্কাৰেৰে সন্মানিত কৰা হয়।